

A '90-es évek „Freud temetése” vitája nagy prés alá helyezi a pszichoanalízist. Katonai nyelven szólva – amely egyáltalán nem áll távol a modern „tudományos frontjelentésektől” – egy csoport anti-pszichoanalitikus végső rohamra indul, és Freud végleges és immár örök megsemmisítéséről, majd eltemetéséről beszél. Csalónak, sarlatánnak nevezik őt, a 20. század egyik legnagyobb szemfényvesztőjének, akit és akinek a tanait ideje kiiktatni a nyugati gondolkodásból.

Fontos lenne megérteni, hogy miként került a pszichoanalízis ebbe a szerepbe, hogyan tölti be annak a „pofozógépnek” a funkcióját, amely a tudományos érvelés felől a legnagyobb ütéseknek kapja, és nem pusztán saját „bűneiért”, hanem a többi hasonszórú diszciplína helyett is. Melyek azok a történeti-kulturális trendek, amelyek ilyen kitérített helyzetbe hozták a test–lélek dualizmus és az episztemológiai módszerek körüli viták lefolytatására? Hogyan kerül a pszichoanalízis példa-helyzetbe? Miért alkalmas eminens módon mind a tudománytalanság elretentő, mind az idioszinkratikus megismerés iskolapéldájának szerepére? Mi olyan provokatív benne, hogy azonnal fel kell számolni, meg kell semmisíteni? Miért nem tűrhető pusztán jelenléte sem a diszciplináris horizonton? A pszichoanalízis hihetetlen méretű ambivalenciahálózatban találja magát, amelynek ő maga van a gyújtópontjában.

A könyv írásai remélhetőleg olyan provokációt jelentenek a gondolkodásra hajlamos olvasó számára, amely arra készíti, hogy leegyszerűsítések helyett hagyja az emberi jelenséget a maga bonyolult mélységében megnyilvánulni.

Ára 1980 Ft

